

Har siden. Det er imidlertid ikke den Mening, hvori de ærede Forslagsstillere have fremsat Forslaget, og derfor vil jeg ikke stemme for det, idet jeg vil tage det paa en ærlig og oprigtig Maade, saaledes som det er ment. Men naar jeg ikke stemmer for Beslutningen, er det navnlig paa Grund af Udtalelsen i det andet Punkt, hvorefter man fastholder det, som Adresse udtaler om den Maade, hvorpaa Folkethinget i de sidste 3 til 4 Aar har stillet sig overfor den nuværende Regjering, samt gjentager, at det er af største Betydning for vor Forening med Nordslæsvig, at Regjeringen giver efter i den Kamp, som nu føres mellem Folkethinget og Regjeringen, og hvorefter man endelig skal udtale, at man er enig i den statsrettlige Doktrin, der i en meget skarp Form blev opstillet i Adressen. Mine Herrer! dertil kan jeg ikke være med. Jeg skal ikke komme tilbage til at søge efter, hvori Skylden for den nuværende Situation ligger, jeg vil ikke undersøge, om Regjeringen burde have gaaet af i Foraaret eller i Sommerens Løb eller allerede ifjor, og om den ikke ved ikke at gaa af for et Aar siden maa siges væsentlig at have fremkaldt den nuværende Situation, eller om Situationen væsentlig skyldes den Omstændighed, at den Del af Forsamlingen, som jo vil være i Stand til at sætte Beslutningen igjennem, ved den Maade, hvorpaa den har ledet Kampen mod Ministeriet, og navnlig ved den Adresse, som foresloges ifjor, er gaaet langt videre end nødvendigt, og end der var Anledning til. Jeg skal som sagt ikke gaa ind paa at undersøge dette, men jeg forbeholder mig i Morgen, naar det almindelige Spørgsmaal foreligger, om man skal skrive til Finantslovens Negtelse, at udtale mig yderligere derom, og jeg gjentager, at jeg har det Haab, — og til Støtte derfor kan jeg ogsaa paaberaabe mig den ærede Ordførers Udtalelse — at det endnu ikke er slaaet endelig fast, at alle 53 Medlemmer, som have indbragt Forslaget til Beslutning, virkelig ville stemme for at negte Finantslovens Overgang til 2den Behandling.

Timestad: Den Forklaring, som den ærede Ordfører gav af de ærede Herrer's Grundopfattelse, accepterer jeg ganske; jeg tror nu, at vi ere i Overensstemmelse med hinanden, naar ogsaa jeg har antaget, at det var de ærede Herrer's Mening at opstille den Paastand, at Statsstyrelsen udelukkende skulle ledes i Overensstemmelse med de Grundprinciper, der gjorde sig gjældende hos dette Things Flertal, uden Hensyn til, hvilke Principer der vare raadende i de andre Dele af Lovgivningsmagten. Vi ere for saa vidt enige, vi forstaa hinanden, og jeg tror ikke, der var Trang til nogen Berigtigelse af min Fremstilling. Jeg forstaaar nu ogsaa fuldkommen vel, hvad den ærede Ordfører mente for med den Haandskræfning, han talte om. Det var jo ganske vist en stor Mis-

forstaaelse af mig, naar jeg troede, at det var en Haandskræfning til Overenskomst med Ministeriet eller en Haandskræfning til Overenskomst med politiske Modstandere her og i det andet Thing. Nei, nu forstaaar jeg meget vel, at det var en Haandskræfning, som de ærede Forslagsstillere vilde give sig selv til at undgaa at komme ind paa den uhyrte og, som de vistnok ogsaa selv føle, farlige Vej, paa hvilken de have erklæret at ville gaa. Men, om Regjeringen skulle ville lette de Herrer dette, om den ogsaa fra sin Side skulde yde dem den Haandskræfning, til hvilken de saa høilig synes at trænge, det er jo vistnok noget tvivlsomt. Kun det vil jeg sige, at de Herrer maa ikke tro, at de ved den Haandskræfning, de saaledes have givet sig selv, have borttaget fra sig nogen Del af Ansvaret for det Skridt, som de ville foretage i Morgen, eller at de derved have væltet det over paa Regjeringen.

J. A. Hansen: Jeg havde ikke tænkt paa at tage Ordet, men, hvad den ærede Taler (Timestad) nu sidst yttrede, gjør dog, at jeg vil gjøre et Par Bemærkninger. Den ærede Taler udtalte den Tanke, som ogsaa for nylig blev udtalt af det ærede Medlem for Dønsø Amts 1ste Valgfreds (Octavius Hansen), at det, man her vilde, var at befri os for at komme til at negte Finantslovens Overgang til anden Behandling. Det er ikke udtalt; men hvad Hensigten var, det var at befri Regjeringen og Repræsentationen i det Hele taget og Folket fra, at man maatte komme til den Eventualitet at negte Finantslovens Overgang til anden Behandling; det var ikke os, men det var Regjeringen og Landet i det Hele taget, som vi vilde gjøre et Skridt til om muligt at fri for det, som vi selv erkjende for at være et meget vigtigt og betydningsfuldt Skridt, fri dem derfor ved at stille det klart for Regjeringen, at den kunde befri os for et saadant Skridt ved at komme med en Opløsning af Thinget, forinden Finantsloven kom til Behandling. Det er dette, vi ville, og det er ikke os, vi ville befri for at gjøre dette Skridt. Vi vide meget godt, uden at den ærede Taler behøver at minde os derom, hvor Ansvar ligger; men her er ikke Tale om at fri os, men at fri Regjeringen og Landet for de Ulemper, der kunne flyde af, at man nøder os til at negte Finantslovens Overgang til anden Behandling. Naar den ærede Taler igjen talte om, hvad vor Fordring er, naar vi forlange det parlamentariske System, og gjentog Ordet „udelukkende“, saa behøver jeg ikke at udtale mig derom, thi den Paastand, som vi gjøre med Hensyn til dette Spørgsmaal, udtalte vi paa selv samme Maade for 3—3½ Aar siden, og vi have gjentaget det Samme, vor Paastand ligger gjentagende affattet aldeles paa lige Maade. Dertil maa vi henvise, og saa nytter det ikke, at Andre